

Ensin pari huomiota: en tiedä, onko tämä oikea paikka mihin tökätä nämä tekstini, ovat siis kaksi irrallista pätää pidemmästä tekstistä (jota en uskalla sanoa romaanikäsikirjoitukseksi). Päässä pyörii kaikki ohjeet, mitä tekstissä saisi olla ja mitä ei, mihin pitäisi kiinnittää huomiota ym. mutta se kaikki on vaikeampaa siirtää omaan, epätäydelliseen tuotokseen. Toivoisin jotain palautetta näistä seuraavista riveistä, vaikka juonesta ei toki näiden perusteella (onneksi?;) voi paljon sanoa. Esim. jaksako näitä dialogeja lukea, niin ja se, onko tyhmää jos Helsingistä kotoisin oleva päähenkilö puhuu "mutsista" ja "faijasta", vaikka teksti muuten olisi kirjakieltä. Särähtääkö ne, ja kannattaisiko muuttaa äidiksi ja isäksi? Kiitos! "Minä tulen seuraksi", faija ilmoittaa ilmestyen eteiseen. Kaivan tupakat taskustani ja vilkaisen häntä yllättyneenä. Istun kuistille faijan seuratessa perässä. "Ei varmaan pala", varmistan huvittuneena askistani tarjoten. "No ei tosiaankaan", faija murahtaa. "Meneekö täällä hyvin", mutisen hajamielisesti sytyttäessäni tupakan. "Menee", faija vastaa mietittyään hetken. "Tietäisit, jos kävisit vähän useammin." Faija ei kuulosta erityisen syyttävältä. Kai hänen oli vain saatava sanoa se. Katselemme hiljaisina harvoja tiellä liikkuvia ihmisiä, ja naurahdamme lapselle, joka taluttaa kissaansa. Sen paremmin lapsi kuin kissakaan ei tunnu olevan varma valjaiden järkevyydestä. Kissa on alkanut punoa valjaita lapsen jalkojen ympärille. Pohdin, voisiko kissa mahdollisesti suunnitella pakoa tietoisesti. Veijon mielestä varmasti. Pohdin, pitäisikö minun olla Veijon suhteen edes vähän epäilevällä kannalla. Olin myyty kertatapaamisesta, vaikka hän saattaa olla aivan kahjo. Tiedänpö ollenkaan, kenelle olen siskoni luovuttanut? Nilla sanoisi, että asia ei kuulu minulle, eikä hän ole minun vastuullani. Sitä paitsi, Nillan tuntien minun pitäisi varmaan olla enemmän huolissani Veijosta. "Onko sinulla, tällä hetkellä", faija kysyy niskaansa hieraisten. "Ketään?" Ynähdän vastaukseksi, ja toivon sen riittävän. Se ei tietenkään riitä. "Mitä tuo tarkoittaa?" "Että ehkä on." Faija hymähtää tietävästi. "Ei taida olla. Ketään erityistä siis. Jos sinulla olisi joku erityinen, sinä varmasti kertoisit hänestä jotakin." Voi kun tietäisit, kuinka erityinen, minä ajattelen. "Okei", minä sanon ja levitän käsiäni. "On yksi mies. Tämän pituinen, tämän paksuinen, aika vaalea. Riittääkö?" "Älä nyt vedä hennettä nenään." "En vedäkään. Ihme utelua", jupisen hiljempaa. "Sinä käyt täällä niin harvoin", faija sanoo nopeasti, ja minusta tuntuu, että hän tarttuisi minuun kiinni, jos päättäisin nousta ylös. Jään istumaan ja katson hänen profiiliaan. Tiedän hänen hoitavan kuntoaan ahkerasti, mutta hän ei ole enää nuori. Oikeastaan se ei näykään vartalossa, vaan kasvoissa. Silmissä. "Miten pumppu", kysyn varoittamatta. "Oletan, ettet tarkoita opiskeluaikaista yhtyettämme, jossa meistä kukaan ei osannut oikeasti soittaa", faija hymähtää. "Joo en." "Minun pumppuni on hyvässä kunnossa", hän vastaa tiukasti ja kopauttaa rintaansa nyrkillään. "Se, että isä kuoli sydänkohtaukseen, ei automaattisesti tarkoita, että minä menisin samalla tyylillä." "Ei tietenkään. Mutta eikös vaarin vanhemmatkin menneet samalla.. tyylillä?" "Minä en aio mennä. Kaikki minun lihakseni ovat kunnossa, sydänlihasta myöten." Perään faija ilmoittaa viimeisimmän Helsinki City Marathonin aikansa. "Hyvä", minä sanon, ja irvistän, kun hän alkaa puolestaan kysellä minun sydämeistäni. "Minä saan olla huolissani sinun kunnostasi, koska sinä olet vanhempi", minä puolustaudun. "Et sinä voi pelkän nuoruuden varjolla unohtaa terveydestä huolehtimista koko iäksesi", faija hymähtää. "Etkä sinä vain passiivisesti anna terveytesi rapistua. Sinä yrität aktiivisesti pilata sen, ja sitä minä en ymmärrä. Minä olen lenkkeillyt säännöllisesti siitä asti, kun te olitte pieniä. Te menitte vaunuissa edellä ja minä perässä, oli sää millainen hyvänsä", hän kehuu. Kuvittelen faijan juoksemaan seitsemänkymmentäluvun yrjönvärississä verkkareissa vaunujen kanssa, ohittamassa lapsiaan rauhalliseen tahtiin lykkiviä äitejä. Pohdin hymyillen, olemmeko koskaan mahtaneet karata alamäessä. Vaunut edellä, faija perässä, niinhän hän juuri sanoi. Toinen pätää: Rouva seisoi eteisessä tyrmistyneenä, peltiä pidellen. Hän oli varmaan odottanut

löytävänsä Jannen siskon antamasta meille hampaidenpesuohjeita teekupin äärellä. "Sämpylöitä", rouva mutisi ja ojensi peltiä epäilevän näköisenä. Kiitin ja nuuhkin ihanaa tuoksua. Rouva kurkisti pääni takaa Merituulia, joka oli palannut olohuoneeseen ja tanssi nyt laajassa ympyrässä tehden samalla aggressiivisia, nykiviä liikkeitä. Tyhjiä siideritölkkejä lojui sohvapöydällä ja sen alla, ja ne kalahtelivat yhteen Merituulin törmäillessä niihin. Hänen tanssityylinsä ei saanut rouvaa haukkomaan henkeään ihastuksesta, eikä Billy Idol näyttänyt olevan hänen lempimusiikkiaan. Lisäksi hän näytti laskevan tölkit, ja Merituulille osoitetusta tuimasta ilmeestä päätellen oletti tämän juoneen ne kaikki. Vilkaisin Jannea, joka seisoi takanani nojaten leukaansa olkapäähäni ja tuijotti sämpylöitä silmät kiiluen. Rouva Höglund käänteli päätään kuin päästäkseen pakoon korvissaan sykkivää meteliä ja piinaavaa näkyä, jossa nainen heilui humaltuneena. Olin nähnyt rouvan itsensä kerran hiprakassa, ja tiesin hänen myöhemmästä itseruoskinnastaan, ettei hänellä ollut tapana päästää itseään juopumaan. Hän ei pitänyt päihtyneistä miehistä, mutta hän ei voinut sietää päihtyneitä naisia. Hän näytti ahdistuneelta. "Ja tämäkö on se, sisaresi? Hammashoitajasisaresi?" Rouva kuulosti epäuskoiselta. "Kyllä se taitaa olla", Janne naurahti vilkaisten olkansa ylitse olohuoneeseen. "Hey little sister, who's your superman?" Merituuli lauloi tunteella suoraan rouvalle. "Ehkä hänelle maistuisi kahvi sämpylän kanssa", rouva ehdotti olohuonetta kohti nyökäten. "Vahva kahvi", hän lisäsi katsoen meitä molempia tiukasti, tökkäsi sämpyläpellin minulle ja poistui. "Me ei todellakaan anneta sille kahvia", minä murahdin Jannelle. "Tokenee vielä tosta eikä sammu ollenkaan."